

Më sa Don Marku flitte, un vrojshem me kujdes ndiesit qi çfaqeshin hove hove në fytyrën e burrit të shtojzovalles. Kur u përmend nata e parë e kalueme në shtrat mbulue me lule erë-lëshuese, i u terratisën sýt e një mall i pambaruem i u përshkue nëpër ta.

Thojsha, me vete:

— A i beson prifti ndodhjes qi â tue më kallzue? Po ky Malsuer i ri, në sýt e të cillit veton një inteligencë natyrore e jashtëzakonshme, a âsht viktimë i një aluçinacjoni a por vërte hero i ksaj aventure të pandëgjue?

Don Marku vijoi:

— Gjint e shtëpis tue pá djalin kryekëput të ndërruem, nisën m' u bâ vesvese. Leka flitte rrallë, trette shpesh në bisedë, kërkonte vetmín, u ikte shoqnive të vjetra. Nâna, sidomos, ishte shqetësue dhe e studjonte pa i a dá. Pritte rasën m' e përkthjellue mirë at punë. Një ditë s' mujt mâ me durue dhe e pyeti:

«Ça ke, bir, qi ke ndërrue kështu? Mbrâmë, tue prigjue në derë t' ânde, të kam ndie qi po flitshe me vedi. Ça të trazon kaq fort qi fshân për ore? Ç' kujdes t' a bren shpirtin? Kallzoi lokes s' ate».

E Leka:

«Kurr gjâ s' kam, nânë».

Por ajo prap:

«Pse e mbulon dyshekun me lule, bir-ó? Për ditë nadje e gjëj odën mbushë me erë. Mos â tue të bâ keq era e luleve?»

«Kurr gjâ s' kam, nânë».

Nâna, pa u lodhë:

«Kishe me thânë se dikush të ka bâ mëngji, lum Leka. Nuk je mâ ai qi ke kënë: ça ke?»